Της Μαρίας – Ραφαέλας Παπαγεωργίου*

Πόσες φορές έχει τύχει να φορέσεις ένα ψεύτικο χαμό-γελο για να κρύψεις τη θλίψη σου, τα άσχημα βιώματά σου και τις μαύρες σκέψεις...

που σε ταλανίζουν; Δεν είναι εύκολο πράγμα η σιωπή. Αυτή τη λύση επιλέγουν, δυστυχώς, και τα περισσότερα θύματα σεξουαλικής κακοποίησης. Ο εκφοβισμός μέχρι και σήμερα αποτελεί τη μεγαλύτερη μάστιγα της εποχής μας. Χιλιάδες γυναίκες καθημερινά κακοποιούνται είτε σωματικά, είτε ψυχολογικά και επιλέγουν να σιωπήσουν, γιατί φοβούνται την κατακραυγή, αισθάνονται μόνες, αδύναμες και ίσως να προσπαθούν μέσω της άρνησης να ξεχάσουν.

Αυτή η αέναη εφιαλτική κατάσταση προέρχεται από τα βάθη του χρόνου, που υπήρχε μεγάλη ανισότητα ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα, με απόρροια μέσα στους αιώνες ο άντρας να κυριαρχεί πάνω στη γυναίκα, επειδή ήταν σωματικά δυνατότερος. Το ζητούμενο, όμως δεν είναι να αναζητηθούν τα αίτια του φαινομένου αλλά να υπάρξει πρόληψη όλων των μορφών βίας κατά των γυναικών, να προστατευθούν τα θύματα και να υπάρξει ποινική δίωξη κατά των δραστών, ώστε να εξαλειφθούν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα.

Τον ασκό του Αιόλου κατάφερε να ανοίξει, η αθλήτρια και Ολυμπιονίκης ιστιοπλοΐας, Σοφία Μπεκατώρου, η οποία με τις αποκαλύψεις της έδωσε το θάρρος και την κινητήρια δύναμη σε όλες τις γυναίκες, που υπέστησαν σεξουαλική κακοποίηση, να μιλήσουν και να ελευθερωθούν αποκαλύπτοντας τέτοια βουβά εγκλήματα. Μπορεί να μην υπάρχει δικαίωση νομικά, καθώς το έγκλημα έχει παραγραφεί λόγω των ετών που έχουν περάσει, αλλά τουλάχιστον υπάρχει ηθική δικαίωση, γιατί η Ολυμπιονίκης παρότρυνε εκατοντάδες γυναίκες να σπάσουν τη σιωπή τους, να αντιδράσουν και να δικαιωθούν.

Όσον αφορά τα επιεικώς απαράδεκτα και επικριτικά σχόλια προς την Ολυμπιονίκη, τύπου: «γιατί δεν μίλησε νωρίτερα;», «τώρα το θυμήθηκε;», «το κάνει για τη δημοσιότητα» θα αρκεστώ στο ότι κανένας δεν μπορεί να αντιληφθεί την ψυχοσύνθεση ενός ανθρώπου που έχει βιώσει τόσο δυσάρεστα γεγονότα και να μπει στη θέση του. Μάλλον όσοι προβαίνουν σε τέτοιες κριτικές και ισχυρισμούς είναι από αυτούς που δικαιολογούν το βιαστή και πιστεύουν ότι σε πράξεις κακοποίησης ευθύνεται και το θύμα, γιατί μπορεί να προκαλέσει. Αυτή την κατάσταση θα μπορούσα μυθολογικά να την παρομοιάσω με το μίτο της Αριάδνης. Σιγά σιγά με το ξεσκέπασμα ενός ατιμώρητου εγκλήματος, αρχίζει ένα ντόμινο αποκαλύψεων με εκατοντάδες περιστατικά σεξουαλικής κακοποίησης, που έχουν ως απώτερο σκοπό η νέα γενιά να αποκτήσει το θάρρος, το σθένος και την ψυχική δύναμη για να μιλήσει και να δικαιωθεί. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, το μήνυμα είναι ένα: «λέμε "όχι" σε ό,τι μας ενοχλεί και σε οτιδήποτε αντίκειται στις δικές μας πεποιθήσεις και επιθυμίες». Η ζωή είναι μία φουρτούνα, και εμείς πρέπει να έχουμε θάρρος και δύναμη να την αντιμετωπίσουμε, να είμαστε καπετάνισσες της θαλασσοταραχής, να παλεύουμε για τον εαυτό μας και να μη φοβόμαστε. Καθίσταται υποχρέωση όλων, μηδενός εξαιρουμένου, να μιλήσουν για να υπάρξει ηθική αποκατάσταση για τα θύματα και όλοι οι θύτες να τρέμουν. Αυτοί είναι που θα πρέπει να φοβούνται και όχι τα θύματα. Μίλα, μην ανέχεσαι, ελευθερώσου, την αλλαγή την κρατάς στα χέρια σου. Και μην ξεχνάς ότι υπάρχει και η θεία δίκη και εσύ θα είσαι ο νικητής.

*__Γράφει η Μαρία – Ραφαέλα Παπαγεωργίου__,
Φοιτήτρια του Τμήματος Δημοσιογραφίας & Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας του Α.Π.Θ